

Landskap: Småland. Upptecknat av: Carl Viking
 Härad: Uppvidinge, m. f. Adress: Freråkra, Kicksnåla
 Socken: Ålgö, m. f. Berättat av: Carl Viking, m. f.
 Uppteckningsår: 1941. Född år 1874 i Ålgö, m. f.

Uppteckningen Utgör omedelbar
 fortsättning på gamla av mig
 sjungna och spelade folk-
 visor från min ungdom.

Vol. 2.

Sidor 31 — 36.

35.)

ACC. N:R. M. 7496:1.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Obs! Här följer närmast en vacker
historisk visa om en f.d. Husar, som
i Gust II-re Adolfs krig hjänte sig upp
till "Ryttmästar Silverlåd." Visan
sjungs med förkärlek av våra
Husarer i min ungdom.

N:o 11.

v. 1. I låga ryttarborpet vid Höga Kanne-
berg, där satt en ensam kvinna,
som snön var kindens färg. Och
lärne föll i linet på vilket klungade
spann, och långsamt uti spisen
den såa veden brann.

v. 2. Med förklädsribben trasighan
emot ögat tog nu är det så är sen
min öga från mig drag, uti den
Polska fejden, men ej ett enda ord
jag hört från hvar en sedan.

36.)

ACC. N.R. M. 7496:2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

visst ligger han i jord.

v. 3. Visst är han från mig bagen av ku-
lor eller järn, och borta är min gläd-
je, min stolthet och mitt värde. Och
gossen, som vi hadde när han drog
hemifrån, den hauer Herren tagit,
och jag väl gråta må.

v. 4. Men molet höll mig oppe i mån-
gen vinter än, jag trodde att jag
skulle få återse min vän. Men vän-
nen kom dock aldrig ej hälsning
eller bud, kanhända att han
lever, men han har mig glömt,
Gud.

v. 5. Så kvad den ärra Elin en kulan
vinterkväll han såg bedrävad
kring sig i det dystra fjäll. Så
hördes steg därute, han knäppt sig

37)

ACC. N.R. M. 7496.3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

resa hant, förrän i skugan trädde
en skåblig riddarmann.

v. 6. Han hälsade "godaf-
tan och Guds fred, jag kommer ifrån
kriget allt från dess rätta led, jag
fröktat har min gångare, ni lä-
nar mig väl hus, och låter mig få
vila hos er till dager gus."

v. 7. Förfärad hörde Elin den granne
ryttarns ord, jag är en fattig kvin-
na och ensam på vår jord, har
ingenking att bjuda en sån förnä-
mer gäst, bekäns dock icke heller
blott fader till min häst.

v. 8. Jag fader har tillräckligt ren var-
gen ren min ko, en sådan skåblig
herre om ant jag ej kan tro, jag vä-
gar därför be dig ers Nåd att pitta

ner, men jag går ut en vändning och
härken fader ger.

v. 9. Sitt kvar min gada kvinna, det
har jag redan gjort, fyrtan ton
en krigsrnan här för sig på vår ort.
Ni kammer då från kriget brast
Elin häftigt ut, det gör jag raka
vägen, nu är det änkligt slut.

v. 10. Om annat låt oss tala, jag är
av kriget mätt, här är så mätt och
frevligt och uppå bästa rätt, och
sjölu i unga åren mig ryms att
Ni är, vad gör väl att på ensam
Ni lyckas vara här.

v. 11. Det är vår Herres vilja Hans lag
och icke min, jag svårt har bli-
vit prövad, och sorgret är mitt

39.)

ACC. N.R. M. 7496 :5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sinn. Min man gått ut i kriget, och
troligt är han död, jag har ej hört
det minsta från honom i min nöd.

v. 12. Man bör ej tra det värsta, var
riddarmannens svar. Ty om han
själu har fallit, så finnes männer
kvar. En sådan härlig kvinna en
krigsmän ej försmå. Han henne
säkert älskar, om löfte blott han får.

v. 13. För Guds skull käre herre, ack ta
icke så, med Ola vill jag fråga igenom
livet gå. Och om sin egen trohet min
Ola mot mig bröt. Då vill jag dö, o
herre var råk den bliu slöt.

v. 14. Gråt ej, säd riddarmannen i
en förändrad ton, de tjänster han

40.)

ACC. N:R. M. 7496:6.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

förrättat vid Liljehögs skvadran, i
Sverges händer nämnas och även
fått ett rum, han räddade sin ka-
nung i fräppningen vid Skum,
o. 15. Förvisad jag mig känner och tror
att det är så, en blick syns därvid ty-
rer Colin ägan blå. För har han räd-
dat kungen, vad häves mig då gråt,
han dogt oss båda fragna, min Ola
mig förlät.

o. 16. Det går han av allt hjärta ned rid-
darmannen bält och släp den häp-
na kvinnan intill sitt bröst au stäl.
See är en herrlig kvinna och åt mig all
förgad, fast du den Ola blivit "Rytt-
mästar Silverlåd."

Obs! När våra husar efter slutat målt reda till
Kräksmåla Gästgivarvärd på sjunga sam denna
visa på det ekakale i kyrkllyn.

41.)

ACC. N.R. M. 7496 7.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

En gammal Gardiskäsa efter F. d. Gardis-
ken Moen Sal. Föd omkring 1920. i Björke-
bo, Ålgöls socken.

Nº 12.

v. 1. Född på landet jag var nära Vim-
merby stad, värde öpp likt den övri-
ga färdad, och om bort sprungen
ho, fick jag gna må ni tra, på det
värkte i vallareben en.

v. 2. När sen fullväxt jag blev, var jag
bär med besked, i en flicka bek
hon hette Greta. Blåög, spilig hon
var, fet och mollig och rar, nerat ryg-
gen en 18-bums fläta.

v. 3. Blew så marknad en dag uti Vim-
merby stad, repte dit köpte halsduk
ke Greta. Träffte Anders och Jan, röps
mål dem hela där, så jag knappast

49.)

ACC. N:R. M. 7496:8.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

mig hem kunde sketa.
o. 4. Så en värvare kom; Han mig
frågade om jag vill tjäna Konglig
Majestät och Kanan. Uniform skall
de på, pickelhuna likaså; bättre är
än ansa oxarna och korna.
o. 5. Har du best bli Gardist, svara ja
först som sist, du till Löjtnant snart
nog avanceras. Du får ärtor, gröt
och fläsk och på morgonen en
bäsk; vackra flickor får du kys-
sa m. m.

o. 6. Jag var fuller & gla, & jag svarade
genast ja, glände bort både Greta
och korna. Och till Hockholm jag
for, Jesus va den stän var klar,
& ja frampte där, så jag rent slet
ut skorna.

v. 7. Och så så blev jag gardist, men
 fy fan vad det var trist uppå Gärdet
 bland kuckar att valla. Nu har
 jag lärt veta kut, men när tiden
 den är slup, är det jag som hem till
Preka mig knallar;

N: 13.

En uryggnad. Båtsmansvisa, som
jag lärt av mormor.

v. 1. Fingprun satt i hägan loft och
 rydde gullgrå skinn; då kom en
 lifen båtsman och kikkade därin-
 Men de spelte, de spelte gullfärning.

v. 2. Och hör du lilla båtsman, vad jag
 vill säga dig: Har du lust att spela
 gullfärning med mig? - Men de spelte om.

44.)

ACC. N.R. M. 7496 : 10.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 3. Nog har jag lust att spela gullbär-
ning med dig; men jag har intet råd att
gull att sätta opp mot dig; men de spelkarer.

v. 4. Du kan ju sätta opp din vadmal-
fröja grå; och därmed så sätter jag min
silkeskjortel blå; men de spelkarer.

v. 5. Den första gullbärningen på tavle-
bordet vann; den lille båtsman tappade
och skåna jungfrun vann; men de spelkarer.

v. 6. Nu får du sätta opp dina vadmal-
byxor grå; och därmed så sätter jag min
silkeskjortel blå; men de spelkarer.

v. 7. och andra gullbärningen på tavle-
bordet vann; den lille båtsman tappade

45.)

ACC. N:R. M. 7496 : 11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och skåna jungfrun vann, men de spelte o.s.v.

v. 8. Nu får du sätta opp dina gamla
nåtta skor, och därmed så sätter jag
min ära och tro, men de spelte o.s.v.

v. 9. Den tredje gullbärningen på tavellbor-
det rann, skåna jungfrun han tappade
och lille båtsmanen vann, men de spelte o.s.v.

v. 10. Och här du lille båtsman, nu skynda
bort från mig, en silkesstickad skjorta
den vill jag gea dig, men de spelte o.s.v.

v. 11. En silkesstickad skjorta, den har jag
var jag kan, men jag vill ha den
jungfrun, jag med gullbärning vann,
men de spelte. o.s.v.

46.)

ACC. N:R. M. 7496 :12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 12. Och hör du lifen båtsman, nu skynda
från mig, så stolt ett skepp på ha-
vet det vill jag giva dig, men de spelte, o. s. v.

v. 13. Ett skepp som går i havet det har
jag när jag kan, men jag vill ha den
jüngfrun, som jag med kärning vann,
men de spelte, o. s. v.

v. 14. Och hör du lifen båtsman, nu skynda
dig från mig, ett slott därtill en
fästning dem vill jag giva dig men de spelte, o. s. v.

v. 15. Ett slott samt och en fästning,
dem har jag var jag kan, men jag vill
ha den jungfrun, som jag med kär-
ning vann, men de spelte, o. s. v.

v. 16. Och hör du lifen båtsman nu

48.)

ACC. N:R. M. 7496-13.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

skynnda dig från mig; min faders
halwa rike, det vill jag giva dig men
de spelte.

v. 17. Sin faders halwa rike, det får jag
när jag kan, men jag vill ha den jung-
frun, som jag med förning vada, men
de spelte, o. s. v.

v. 18. I kön jungfrun går nr kammaren
han krusar sig ritt här, Gud nåd mig
arma flicka ett sånt giftermål jag får,
men de spelte, o. s. v.

v. 19. Men båtsman går på gator han
leker med sitt svärd; du får ett bättre
giftermål, än nämpen du är värd,
men de spelte, o. s. v.

v. 20. Jag är väl ingen båtsman, fast
eder tyckes så; jag är den högste kunga-
san i England mände gå, men de spelte o. s. v.

v. 21. Är du den högste kungasen i Eng-
land måste gå, så ger jag dig mitt hjär-
ta, ja om jag hade två. - Men de spel-
te, de spelte quellärning.

Nº 14.

En gammal, vacker, visa, som sjungs
allmän bland oss i min ungdom.

v. 1. På Bohusläns kust bland skären de
grå där ser man en grav med ett au-
kare på, den saknar all kläret av krän-
sar och band, dess prydnad består
av havsskum och sand.

v. 2. Bland åldriga granar, som väx-
a på strand, där såg man en fiska-
reflicka ibland; hon sitter så stilla
med hand under kind och lysnar
så tankfullt till susande vind.

v. 3. Hon suckar så tungt, o, hur mörkt

49)

ACC. N.R. M. 7496:15.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-

ARKIV

Det ju är att vara så skild från den vän
man har kär, o brusande bölja, o dånande
hav, var döjer du vännen, säg är du
hans grav?

v. 4. Eller har han mig glämt och tagit
en ann, o Gud, denna kanske kan ej vara
sann, han svor mig ju troket innan
han reste bort och lovade komma
tillbaks innan kort.

v. 5. Han sade mig och när han slöt
mig i famn och lovade skriva så snart
han kom i hamn, men ej några sa-
der jag från honom fått fast nu
premie är sen den dagen förgått.

v. 6. Med sorg i mitt så ensam jag går
med sällskap av böljan som skum-
mar och slår, o brusande bölja och

50.)

ACC. N.R. M. 7496 : 16.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

mörkblåa skär i ären de enda, som jag
håller kär.

v. 7. Han knyter så sakta sitt böjande
hår; och genast han neder till havs-
stranden går; där viskar han åter
sin älskares namn och kastar sig
sedan i vågornas famn.

v. 8. En kort tid därefter ser flickan
försvann, man liket av henne i våg-
na famn, då fick han sin gråv in-
vid granarnas fot; där vilas han
trygg ifrån stormarnas hot.

v. 9. En själman där kom från det
stormande hav läp resa ett ankare
uppå hennes gråv, på ankaren han
intryckt med gyllene ord "Här vi-
lar den flicka, jag älskat på jord."

v. 10. Men kattegatts vågor de skummar

51.)

ACC. NR. M. 7496: 17

LUNDS. UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

och slår mot Bohuslansskären år
ifrån år, och sagat om den, som i
graven blev gämd av fiskarbefolk-
ningen aldrig blir glämd.

Nº 15.

Nu följer en enastående vackres sjä-
mansvis. Jag fick lära visan på föl-
jande sätt. När jag omkring 1900. var
Ballare på Stockholms-Nymas-
nen, så var jag inne i Stockholm
ett tag. På natten låg jag i ett ~~hok~~
som hette "Tegner" och lågnära ves-
terlånggatan i Gamla staden. På mor-
gonen kom ditopp en liten 12. års
virkklädd flicka och sålde Törnra-
sor och så sjäng hon visan för
att få en slant av oss. Jag sade åt
den lilla raringen om du läses upp

52.)

ACC. N:R. M. 7496:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

visan så fort jag skriver opp den i
min anteckningsbok, så får du 1. kra-
na av mig. Den lilla blev förfjinst
ock jag fick visan på så rätt. Nu
har jag den endast i minnet.

v. 1. Långt från främnande land,
hem till fädernesstrand kom en yng-
ling på svallande sjö. Klappet lyfte
ock lag, några baner han slag på
sin harpa då kusten han såg.

v. 2. Friska i förlig vind för mig post,
som en hind, de mitt fartyg på
grensgående sjö. Både fjärran och
när huru mitt mak mig ber du
min barndoms förtrösta G.

v. 3. Där min flicka han bor, och

53.)

ACC. N:R. M. 7496 : 19

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

på henne jag tror, hennes hjärta
är bättre än guld. Utan kärlek kan
har för min äldrigt far varit mer än
en dotter så huld.

v. 4. Nu är stranden så när, men jag
ser ingen där eller är och min syn
så förvänd, jag kan intet förstå, att
i skuggan bakom ingen synes och dö-
ren är stängd.

v. 5. Men nu skymtar där fram bort-
om ängsbjörkars stam lilla skuggan
med fänsket ryppa. Sprax bredvid
på en håll står det vackra ka-
pell skjuter spiran mot himlen den
blå.

v. 6. För mig öppnar ett ljus, som ha
gått till Guds hus, det är sabbat och
dit vill jag gå. Att i sång och i bön

facka Gud, som på Ön har beskö-
mat de älskade två.

v. 7. Till de älskade två var väl bre-
vet också var väl framme med
hälsning och bud. Uti kärlek vart
sönt och i hoppet hur skönt att få
famma sin far och sin Brud.

v. 8. Uppå kyrkogård såg han så sorg-
sen i hög tvänne gravar, som grä-
vades nyss. Ej hans rining be-
drog, men hans hjärta det slog
så att man varje slag kunnat höra.

v. 9. 4 de gravarna nu vora gämda
de fu den han älskade högskop-
på jord. Han ej mera den fann,
då hans glädje försvann, och
vid harpan han kvad dessa ord,

55.)

ACC. N.R. M. 7496:21.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Friska i förlig vind för mig för mig
fort, som en vind du mitt party
på gungande sjö. För mig långt
från den O där min kärlek såg dö,
O farväl älskad fader och mö.

Nº 16.

v. 1. Det gick en jungfru uti en hage,
till henne kom där en ung sjöman. Och
varför går han sådär allena, giv
mig ett hjärta, som jag begär.

v. 2. På en begäran kan jag ej svara, ty
jag är utdö för ringa skänd. En
hjärtinna kan jag väl vara, men
allrakärest kan jag ej bli.

v. 3. Jag har en vän, ja om han lever,
som för sju år sen reste bort från
mig. Och lever han, så har han mitt

56.)

ACC. NR. M. 7496:22.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

hjärta, men är han döder, så har Gud
hans själ.

v. 4. Jag är den vännen, som för sju
är ren, som för sju är ren för bort
från dig. Kom skåna jungfru i mina
armar, jag är den vännen, ja visser-
lig.

v. 5. Och är det sanning allt vad du
säger, så vis mig ringen, som du
fick av mig. Ja, här är handen, ja
här är fingret, ja, här är ringen, som
jag fick av dig.

v. 6. Och jungfrun skådas, han skådas
ringen, till dess han bleknade och föll
till jord. Så tog han henne på sina
armar, och kyssade henne så innerlig.

v. 7. Och hören flickor ja flickor alla

58)

ACC. N.R. M. 7496:23.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Och denna visan läggen på ett rim:
Ja, varen sådna mot edra gossar, som
denna flicka var mot gossen rim:

Nº 18.

En kort men synnerligen vacker fjämans-
visa, melodien lämpar sig bra för stilla
Vals.

v. 1. En fjäman älskar havets våg ja
vågornas brus. Hör stormen skakar
matt och låg hör stormarnas rus. Far-
väl, farväl, förtjusa de mä, Vi kom-
ma väl snart igen.

v. 2. Min trogna flickas varma kys,
hör vågornas brus! För rika gången fick
jag kys, hör stormarnas rus! Far-
väl, farväl förtjusa de mä, vi kom-
ma väl snart igen.

v. 3. Han viskar ämt och lytt mitt

58.)

ACC. N.R. M. 7496:24

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

namn vid vågornas brus; kam snart till-
baka i min famn från stormarnas
rus; Förvål, farväl, förfjusande må vi
komma väl snart igen;

Nº 18.

Den följer en vacker sjömansvisa
som är (verkligt) som en skånska
(fullriggare), som heter "Skulda," men
förläste på "Saggers bank". Visan sjöngs
mycket då jag var i cirka 30. år åldern
och var mycket populär en tid.

Mycket vacker till Fiol.

v. f. Vårthäls du stolte sjöman, vart-
hän står all din häg, långt bort ifrån
din hemort, på kalla havets väg.
Men kam snart tillbaka du stolte sjö-
makare, du lämna skall din flicka,
din väna kärleksros.

59)

ACC. NR. M. 7496:25.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 2. Och ner till skeppet "Skulda" ly så var
skonarens namn, en vacker yngling
ilar ifrån sin flickas famn. med hä-
rar uppa vinden, han gav till avsked-
ord, att ifrån henne skiljas sin bästa
vän på jord.

v. 3. Skulda lättar ankare och segel sätts
till, nu gäller det i hamnen ej längre
ligga still, och gada segeldukar av
vinden fyllas snart, och "Skulda" plä-
jer vägen allmed en driftig fart.

v. 4. Och resan du gick lyckligt ner till
Ortindiens kust, bland alla sjömän
var det blott glädje liv och lust. Och
"Skulda" vänder åter och styr mot sä-
ker hamn, blott en av dem fick skåda
sitt kära fosterland.

60.)

ACC. NR. M. 7496:26.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

v. 5. Ty nu har himlen mulnat och vågar
börjat gå, och sjömännen i sin ordning
vid ratt och rader stå. Så ljud kapte-
nens skänna, "Fort bärja seglen, fort!
de lydde hans befallning och detta in-
om kort.

v. 6. Och snart var innebergad varenda
segelduk, och uti tammna riggen hörs
stormens vilda hjut, en våg förhöjde
skeppet till en förfärlig höjd, försvun-
nen var för alltid de glada sjömännens
fröjd.

v. 7. En våg gick över skeppet, och alla
ropbe nu: Att uti vågen kämpar kap-
tenens unga fru. Kaptenen sågs sin
maka, när han gick över bord, och
bittera tårar fälldes, ty sorgen den var
stor.

61.)

ACC. N.R. M. 7496:27.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

o. 8. Som lät från "Skuldras" relingi Nord
sjön sänkes ner, men den slags uti
spillror utau en bölja vred, och sex
matrosar, som uti den samma var,
i havet där de låga, där punga de
sin grav.

o. 9. Så hörs kaptenens stämma, "blott
lyd mig än en gång. Vi ser nu stu-
let malhas vår tid blir ej så lång. Så
bort och kapa riggen. Han kullar
ganska hårt; och spåla vi på grun-
det, då blir vårt öde svårt.

o. 10. Och "Skuldras" mastar falla med
ett förfärligt brak, och skryhägt vågar
svalla utöver öddlöst vrak, och runt
var allt försvunnit uti det salta
hav, i havet alla låga och punga där
sin grav.

62.)
En gammal antyckt Bewäringsvis
Nº 19

v. 1. För året artonhundra och åttiofyra,
som skrus i år till heden vi märkte
i våra unga år; att lära oss exe-
ra och bli tillapper militär, som
kung och land försvares mot fien-
dernas här.

v. 2. En dag uti majmånad då dro-
go vi åstad, vår besvärsmål var "Kult-
fred," vi var en ståtlig rad, vi må-
de fram till heden förutan ryk-
dum och alla voro muntre, det må
Ni se oss om.

v. 3. Vi möttes av befälet som oss om-
händer tag, och snart i kransens klä-
der, så till krigare vi stod; med ren-
sel oppa ryggen och på gevär i hand,

63)

ACC. NR. M. 7496:29.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

sen var vi alla rida att blöda för
vårt Land.

v. 4. Yfält vi finga ligga den kosta
sammarnatt, och alla var vi muntre
och fulla utan skatt, men "lysknad"
hördes ljuda, vi såd var en god
natt; sen fick vi hålla käften och
sluta med vårt skratt.

v. 5. Vi ställdes upp i ledet, korpralen
lågen gick, men det var ju så ma-
rigt att svetten av oss gick, nog fick
man beta ryggrugg och drummel
och bulvare, men snart så blev vi va-
na, värst var det första dån.

v. 6. Vi lärde oss makttera och "känna
vårt genär," men nog fick korpralen
med oss ha stort besvär, helt visst han
fick erfara att vi ej gav Pardon, ty små-

64.)

ACC. N.R. M. 7496:30.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

landspäpkar äro ej födda till Pultrac.

v. 7. På maten var ej klagan, den stod
oss rundligt bi, viunga fläsk och ärtor
m. m. lät mej si, men mag det hända
kunde allt under skämt och räng
vi svängde våra rockskärt i gräten
mången gång.

v. 8. Så gick den korta tiden blott 15 da-
gar lång, sen fick vi vända åter till
hemmet utan tvång, ty dåtidskran
var ringa, ej påbade oss up för krig
det var det ringa, vi slappa att "Gä
uh!"

v. 9. Dock må vi spåds va reda i gamla
Sverges land, vi vet ej tid ej stunder
när ofred när värtkrand, att värna
om vår frihet, det av sam fäder gav, vi hört
hellre givet än att bli andras klav.

65.)

ACC. N.R. M. 7496:31.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

N° 20. Rallarvisa.

v. 1. Gåret årtauhundra och lårtill nitte-
sju, ett oblikt öde drev mig i vida vält-
den ut. Jag reste upp till Stockholm
en solig sammarlag, min hela lev-
nads farkast höll på att gå i kvast.

v. 2. Med "Maran" oppå ryggen från
storstaden jag stack till Öarna å-
demarker att bo i en Barack. Det vis-
sa rallarlivet min fädkrak måste
bli, min levnads kigg jag kapat,
och ingen stod mig bi.

v. 3. Ybland kamrater många opp till
ett pentital; jag frågte efter "Baran"
för detta arbetslag. Snart fann
jag "Tippas-kuders" ly så var "Baran"

(66.)

ACC. N:R. M. 7496:39.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

namn, och snart ibland de andra
jag var en rallarman.

v. 4. Men först skall rallarin "Krym-
pas" för att bli god kamrat; ty re-
den den var sådan i glada gossars
lag. En "dricka" och en "Mullbänk" på
man jag glatt bestod, sen var man
"ärligt" "Subbad" i rallarlagen stad.

v. 5. Ty Jan vad det var snettigt, när
solen brände het; förvissa må vi
veta, man arbetar och slet. På rallarar
magra kinder i pärlos svetten göt
kissakt i sprida strömmar i schak-
ten mer den flöt.

v. 6. Det dugde ej att slinka, nej endast
blinka på; ty alla äro lika och sam-
ma lön man får. En rallar får ej

67.)

ACC. NR. M. 7496:33.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

svika, men stupna på sin post, en
bildligt sagt man haver "Förtöjning
en gjort loss."

v. 8. Vid slaggaus blang den munttra,
jag diktar denna sång, när 10-timmars-
dagen mig syntes allt för lång. Vid sång-
ens toner sorgen, man fintligt slår
ihjäl, ej själve ingenjören astor-
des gå förvår.

v. 8. Vårt bord vi finga duka bland
kärros grus och sten; och ritta lik-
som Turkar allt med korslagda
ben. Schampagne fick vi häm-
pa ur källans friska språng,
därtill en bröd och pläskbit vi
äta utav kvång.

v. 9. Vår bolster var av råghalm ej fö-
ga mjuk och len, på den vi finga

kvila vår matt förtan men. Ej ejdes-
lunen svälde omkring vår lätta
kropp; ty många hadde liggat, när
sam vi stega upp.

a. 10. Sen hände var månad vi var
aplänning fick; och sedan inföll Stock-
holm hvar hela laget gick; då
blev det ljud i skällan, det råps
till andra dan, tills alla mynt i
"Plyskan" man lemnat kvar i stäm.

a. 11. Att fria till en Fröken oppå en
Stockholmskrag, det kostar rallarin
slantar, minskade jag vet det nog.
Men så var rallartinet i mina
unga år, men lycklig är den yng-
ling, som ej till kragen går.

a. 12. Ack, hör Ni gode herrar, som uti
Sverige går, Ni känner ej det minsta

69.)

ACC. N.R. M. 7496:35.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

vad rallarin lida får. Gå ner i berg-
ens schakter, där roten bränner ket;
då stolta isermagen ej bliver aukt
för fet.

v. 13. När ungdomsbladet svalkats,
då längtar rallarin hem till Små-
lands farnskogar, en känsla här
var hem. I gräna lunden äter han
kräppa vill sin ^{mä} om jorden den ej fam-
nat och graven täckts av snö.

v. 14. Kan ske du blir, som många mis-
känder på den ort, där du nått barn-
damskorna, vad ont har du väl gjort?
Men låt ej modet falla; slå sorger-
na ihjäl, och var i grund och botten
en gläder rallarsjäl!

v. 15. Nu slutar jag min visa; att den
ej blir förläng; Ni skall få veta mi-

20.)

ACC. NR. M. 7496:36.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ra helt visst en annan gång, ty kallaren
han bliver förviska Himlens Son;
men alla Sörmlandsbönder de
drivas därifrån.

Författad söndagen den 9 augusti
1898 i en barack vid "Stockholm - Ny-
näs" järnvägsbygge. C V - - - - - g.
Obs! Att jag för en gång skull begit
mig friheten att på vers mer skriva
mina upplevelser ur kallarlivet får
Ni benäget överse! Vi har ju f.ö. i arki-
vet min s. k. "Spälvbiografi,"
N° 2.

Nu följer en kort kallarevisa författad av "Blinda Calle." Han var f. d.
kallare; men då han skulle bända en